

„Seda ma tean küll, et Mart kosja läks, aga sest ei saa ma aru, kuda pruut wõis sellesama korraga ligi tulla, päädlegi tõe ajal. Ma ei ole see mitte lombe, et pruut juba enne laulatamist veigimehe juure elama tuleb.“

„Ja jah,“ ütles ema oma poolt, „mina murren ka pääd ega saa aru, mis see asi peaks tähendama.“

„Meie oleme mõlemad lollid,“ lisas isa juure, „see on ju tsergeste aru saada, miks Anu siia tuleb. See sünnib ju ääsi selle pärast, et tahab oma tulewast elulobta näha. Ega see siis ime ei ole, kui ta seda teeb!“

„Jah muidugi,“ hüüdis ema rõõmsalt. Senikaua oli wanger loguni õue alla jõudnud ja jõudis nüüd wärawast sõste.

„Tere ka, Salgu rahwas!“ hüüdis Anu. „Soowin õhne uuel lobal.“

„Tere Jumal emel!“ hüüdsiwad Marti isa ja ema. „Olge terve õhne soowimast!“

„Loodame,“ ütles isa lahkest, „et Anu oma poolt meile ka palju õhne uuel lobal toob. Loodame ka, et asjad tõik hästi on läinud, sest et ta meid uuel lobal waatama tuleb.“

Anu ja Mart oliwad wankest maha tulnud, ja Mart hakkas hobust rakkest labiti wõtima. Marti isa lutsus Anu esitels aeda punde alla istuma ja ema läks õhtuõdedet tooma.

„Noh, mis nüüd armate Salgu talust, meie uuest lobast?“ küsis isa Anu käest. „Räгите ju põidusid mõõda sõites.“

„Olge terve süstmast,“ kostis Anu, „näitab üdna sena loht olewat, nii palju kui mina aru saan. Siin on ka teil üdna lena aed, kus mesipuid wõite sugutada.“

„Wõite sugutada, ütlete Teie?“ wõttis Marti isa sõnast siini. „Miks nii? Nüüd peate ju ütsema „wõime sugutada,“ sest Teie olete ju nüüd meie omadest üks, mis ma loodan. Eks ole tõsi?“

Anu nägu lõi tulipunaseks ja kurtaks, aga isa ei pannud seda tähele, waid pööras silmad Martile ja emale wasta, kes ka aeda astusiwad, ja ütles:

„Tulge teie mõlemad ja istuge ka siia pingi pääle meie kõrwa.“

Mart ja ema istusiwad pingi pääle.

„Soo, Mart, nüüd jutusta meile, kuda sinu käsi Põlluotsa peremehe juures käis ja mis ta seal kuulsid,“ ütles isa.

Mart jät kurtalt wait ja ta Anu löi silmad maha.

„Noh, armast lapsed, mis see siis tähendab? Mõlemad jäete wait!“ ütles isa ehmatades, ja ta ema nähti kohwatuks jääwat. „Jumala pärast, jutusta ometi Mart, mis on sündinud; hääd asja sull wist küll pole jutustada, seda ma, näen juba.“

„Jah, nõnda ta waralu küll on,“ ütles nüüd Mart kurtalt. „Ega seda wõi salata. Ma räägin asja otsekohe ära. Ma läksin sinna ja palusin Põlluotsa peremeest, et ta Anu mulle naefels lubaks.“ Nüüd rääkis Mart asja ära ja kuda se tõik oli sündinud ja lõpetas järgmiste sõnadega: „Ja kui Anu mind ei tahtnud maha jätta, ojas ta isa teda mojast wälja. Mina lutsusin teda oma laaja, et ta õstels siia jäeb senikaua, kui asjad selgiwad.“

„Mäh, heldene Jumal!“ hüüdis nüüd ema täis ehmatust, „see on ju hirmus lugu! Mis sest sell wiisil peab saama! Ja jah, Mart, eks ma juba enne ütelnud, et see asi wist lorda ei lähe! Ütle sin ka, et sinule hakkajalle ja waejelle poistele ometi rikast peresütart ei anta.“

„Jah, waha asi on see küll,“ ütles isa, kes küll ehmatanud oli, aga juba jälle toibus. „Õhmine asi on nüüd nõnu ridada, kuda ses asjas teha. Arwan, et tõige parem on, kui este ära ootame, mis sünnib ja mis Jumal saadab. Ega Anu isa, nii palju kui mina teda tunnen, seda asja nõnda ei jäta. Anu, mu hää loys, jäge siis siia. Jumal andku Teile jõudu saanda, mis Teie olete armastusest minu poja wõstu kannatada wõtnud!“

Kõneldi nüüd mõndagi weel selle asja üle. Selle aja sees oli õhtu kätte jõudnud. Pea mundi magama, et hommene jälle tööle minna, kus juures ka Anu tahtis õhes aidata.

Waatame nüüd, kuda lugu Põlluotsal läks Anu isaga.